

Marja-Stina Suikko

Kaurakeksitaiika

Marja-Stina Suihko

KAURAKEKSITAIKA

Omistettu Kerkolle, Talvikille, Aarnille ja vauvalle

© 2026 Marja-Stiina Suihko
Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-5439-9

KAURAKEKSITAICA

METELIVETOINEN LUUTA	1
PIDETÄÄN SITTEEN TYLSÄÄ	5
YÖLLÄ ALKAA TAPAHTUA	7
KESKELLÄ KIRKASTA PÄIVÄÄ	9
LUMILINNOJEN YÖ	11
TOTTA VAI EI?	15
KUKAHAN SE SEKOILEE?	19
ROBOTTITALKOOT	23
KAAOS KEITTIÖSSÄ	26
OVIKELLO SOI, SOI, SOI!	29
KUKKASEPPELEITÄ JA VILLIÄ ROKKIA	31
SIRKUS SAAPUU KAUPUNKIIN	33
SUORAAN PARIISIIN	35
VOIMAMIES ROMERO	37
SERKUSSIRKUS	39
YLLÄTYSPYLLÄHDYS	41
SATAKIELI LAULAA	45

METELIVETOINEN LUUTA

Oli kuulas talviaamu pienessä kaupungissa kaukana täältä. Moneen päivään ei ollut sata-
nut lunta, mutta yhden talon kohdalla sitä pölysi ilmaan ja kadulle asti. Ohikulkijat ihmet-
telivät lumituprua ja pihalta kuuluvaa mekkalaa. Taitaa jollakin olla metelikäyttöinen
luuta, ajattelivat he ja siirtyivät turvaan kadun toiselle puolelle.

Jupinaa. Sadattelua. Sanoja, joita ei voi lastenkirjaan painaa.

”Mukulat, peijoonit!” kuului naisen ääni pensasaidan takaa. ”Peevelin penikat. Taas on lumikasat missä sattuu ja minun hienot käytävät vinksin vonksin.”

”Älähän nyt, Terttu,” yritti leppoisa miesääni rauhoitella.

”Täytistäkö pitää tänne pakkautua! Pysyisivät kotonaan! Tänne työntyvät meidän kiusaksi”, paasaus jatkui.

”Eihän niillä kaikilla ole siellä edes lunta”, puolusteli Kauko, joka oli ollut onnellinen, kun oli saanut taas koko pitkän viikonlopun touhuta lasten kanssa ulkona. ”Saavat nähdä, minäläinen on oikea vanhanaikainen...”

”Ja pippurin marjat, sanon minä! Vielä minä sinulle vanhanaikaiset näytän. Siksihän ne tänne tuppautuvatkin, kun on ilmainen lapsenhoito tarjolla. Laatuaikaa! Ukkisuhdetta ja mummosuhdetta! Voi palsternakka!”

”No onhan meillä täällä aikaa ja tilaa! Ja eikös meistäkin ole mukavaa, kun lasten perheet tulevat käymään?”

”Vai käymään! Viikkokaupallahan tuo lauma aikoo meille taas leiriytyä. Pyykkikone saa laulaa aamusta iltaan. Sinustahan se voi olla mukavaa, mutta minä saan kuukauden siivota, ennen kuin kaikki paikat on taas kunnossa.”

Vaari oli yhdessä lasten kanssa rakentanut lumihirviöitä ja lumidinosauruksia. Keskelle pihaa oli ilmestynyt valtava kaksikerroksinen lumilinnakin torneineen. Ilman vaarin rakennustaitoja ja lautavarastoa sellaista pytinkiä ei olisi syntynytkään.

”Perttukin oppi eilen pyörittämään lumipal...”

Kaukon sovitteluyritys loppui, kun äkäinen lumipallolähetys mokshti hänen takapuoleensa.

”Siinäkin meillä yksi hyväkäs! Oikein opetat niitä sotkemaan pihan puhtaita hankia ja suoria käytäviä. Yhtään ei arvosteta toisen työtä!”

Alkoi näyttää siltä, että kohta puhkeaisi joko kunnan lumisota tai päättymätön itku. Kauko ei halunnut enempää puolustaa lapsia, vaan hiippaili postilaatikon ja sieltä lehtipino kainalossaan sisälle.

Kyllä se kohta asettuu, myhäili hän itsekseen. Tunsihan hän tuon tuittupäänsä, siivoushulun touhottajan.

Terttu oli raatanut pihalla itsensä uuvuksiin ja lysähti hikipäisenä sohvalle.

”Maapallolla leviää toistaiseksi tunnistamaton tauti, joka on osoittautunut erityisesti ikääntyville ihmisille vaaralliseksi. Hallitus on päättänyt määrätä, että kaikki vierailut yli 60-vuotiaiden luokse lykätään tulevaisuuteen. Hallitus suosittelee digitaalisten vuorovaihtuskanavien käyttöä lähivierailujen sijasta.”

”Kuulitko Kake! Mitä se Rönkä sanoi? En voi uskoa korviani! Saadaankohan mekin olla vähän aikaa rauhassa.”

Olihan Kaukokin sen kuullut, mutta ei kommentoinut. Samassa ukin älypuhelin kilahti. Oli sinkoutunut viesti, että lapsenlapsia ei sitten tuotaisi toistaiseksi heille. Sitten puhelin kilisi lisää.

”Nyt pelastetaan mummot”, huokaisi Terttu tyytyväisenä ja kellahti helpottuneena pitkään. Ei tulisi enää pyörremyrskyjä.

Terttu sai huokaista kunnolla, kun ei ollut yhtään lapsikatrasta tulossa vieraisille pitkään, pitkään aikaan. Kauko puolestaan pelkäsi pitkää ikävää.

Kaikki isoäidit eivät ole kivoja lapsirakkaita mummeleita. Tämän kirjan Terttu ei voi sietää sotkua, meteliä eikä kakaroita. Sitten rupeaa tapahtumaan outoja juttuja. Mistä on kyse? Ratkaisu löytyy keittiöstä.

Kaurakeksitaika on kertomus isovanhemmista, lapsenlapsista ja rakkaudesta.

Kirja on kuvitettu kirjailijan tekemin kirjo-ompelukuvin. Tekijän ensimmäinen lastenkirja Mummun ja Tirpun retkikirja ilmestyi 2021.

